

Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΙΑ ΩΣ ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» (Γ')

του πρωτοπρεσβυτέρου Κυριακού Τσουρού, Δ/ρος Θεολογίας
Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί των αιρέσεων

Τρόποι δραστηριότητας

Οι νεοφανεῖς νεοειδωλολατρικές αρχαιολατρικές ομάδες, στην Ελλάδα, εκτός από την ίδρυση διαφόρων ομάδων ανεξαρτήτων μεταξύ τους, αλλά συνεργαζομένων (αυτός μάλιστα ο τρόπος συνιστάται) και την έκδοση διαφόρων φυλλαδίων, περιοδικών και προκηρύξεων, χρησιμοποιούν και πλείστους άλλους τρόπους προωθήσεως των θέσεών τους. Ήδη αναφέρθηκα πιο πάνω στην διείδυσή τους σέ διάφορα εκπολιτιστικά, φεμινιστικά, εθνικιστικά, καλλιτεχνικά, μορφωτικά και κυρίως οικολογικά κινήματα.

Εἶναι συνήθη στά ἔντυπά τους τά κατά τά ἄλλα ἀξιέπαινα συνθήματα: «Νά ἀγαπήσουμε ξανά τή γῆ», «Νά σώσουμε τόν πλανήτη ἀπό οικολογικές καταστροφές. Νά σεβαστοῦμε τήν φύση, διότι χωρίς αὐτήν δέν ἐπιβιώνουμε» (Ἐλ. Ὁρα, 2.2.92, ἄρθρο «Οἱ πρῶτοι πιστοί τῆς “Θεᾶς Γαίας” ἐφανίστηκαν στήν Ἑλλάδα»). Πολλές φορές διάφοροι φορεῖς ἐν πλήρει ἀγνοία τους φιλοξενούν καί στηρίζουν τέτοιες ἐκδηλώσεις, πιστεύοντας ὅτι ἔχουν μπροστά τους ἀθῶους νοσταλγούς τοῦ ἐνδόξου ἀρχαιοελληνικοῦ παρελθόντος, οἱ ὅποιοι κινούνται μόνο μέ κίνητρα τήν γνώση τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἢ ἰδεολόγους ἐραστές τῆς φυσικῆς ζωῆς καί τῆς ὀρθολογικῆς καί φρόνιμης χρήσεως τοῦ «κόσμου». Ἡ διδασκαλία ὅμως τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης ἢ οἱ διάφορες ἀναπαραστάσεις ἀρχαίων τελετῶν κλπ., εἶναι συνήθως προσχήματα, ὅπως λέγει ὁ ἱ. Φώτιος «ἐν προσήματι Ἑλληνισμοῦ», νά «συνεισέλῃ» «ἡ δεισιδαιμονία τῆς ἐλληνικῆς πλάνης», δηλαδή ἡ νεοειδωλολατρία καί ἡ «Νέα Ἐποχή» στήν ζωή καί τίς παραδόσεις τοῦ νεοέλληνα (Ρ.Γ. 102, 292Β, πρβλ. καί π. Γ. Μεταλληνοῦ, Ὁρθοδοξία καί Ἑλληνικότης, σελ. 23).

Στό τεῦχος ἀρ. 7, τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνική Ἀγωγή» (τό ὅποιο ἐκκυκλοφορήθη εὐρύτατα καί ἀπεστάλη παραδόξως σέ ἐπιλεγμένα πρόσωπα) καί στό πρόγραμμα «Ἰδεοθέατρον» (τό ὅποιο φέρεται ὅτι ἐξεδόθη σέ συνεργασία μέ τό Ἐθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο – ἄραγε πῶς ιδιαί-

τερα ἐκεῖ;) προαναγγέλλεται σειρά ἐκδηλώσεων γιά τήν ἀρχαία Ἑλλάδα καθώς καί μαθήματα Ἑλληνικῆς Γλώσσης, μέ στόχους οἱ ὅποιοι ἀποκρύπτονται ἐπιμελῶς καί τούς ὁποίους ἀσφαλῶς ἀγνοοῦν, ὄχι μόνον οἱ ἀνύποπτοι ἀναγνώστες ἢ οἱ ἀκροατές τῶν ὁμιλιῶν καί οἱ σπουδαστές τῶν μαθημάτων, ἀλλά καί οἱ ἴδιοι οἱ εἰσηγητές καί οἱ διδάσκοντες. Ἄλλωστε οἱ τίτλοι τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος εἶναι «ἀθῶοι»: «Πρόταση γιά καθιέρωση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καί Παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἔνωση» «ἡ ἀναγκαιότητα τῆς ἀρχαιολογικῆς παιδείας» κ.ά. (βλέπε ἔντυπο «Ἐκδηλώσεις ἀρχαίας Ἑλλάδος», Ε.Μ.Π. καί Ἰδεοθέατρο, γιά συγκέντρωση ὑπογραφῶν γιά τό ἴδιο θέμα καί «Ὁργανισμός γιά τήν Διεθνοποίηση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης»).

Παράλληλα συστήνονται μιά σειρά βιβλίων καί κασσετῶν μέ ἀρχαιολατρικό περιεχόμενο καί διαφημίζεται παραπλανητικά κασσέτα μέ τόν «Ἕμνο στήν Ἐλευθερία» καί μέ εἰκόνα τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ καί τοῦ ὄρκου τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Ἐπίσης γίνονται προσπάθειες ἀντικαταστάσεως τοῦ χριστιανικοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν μέ ἓνα μάθημα προσαρμοσμένο στόν ἀρχαιοελληνικό χῶρο. Τήν τάση αὐτή βλέπουμε νά ἐκφράζεται σέ ἡμερήσια ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν: «Τό Ὑπουργεῖο πρέπει νά ἀγνοήσει τās ἀθλίαις παρεμβάσεις ἐβραϊοδούλων παυλιιστῶν... εἴτε ἀπό τās σχολάς, εἴτε ἀπό Συνόδους ρασοφόρων, εἴτε ἀπό μοναστήρια εἴτε ἀπό δημοσιογραφικά ἔντυπα περί καταργήσεως τοῦ μαθήματος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Ἐπιβάλλεται δέ νά ἐκδώσει νέα βιβλία περί ἐλληνικῆς πολιτιστικῆς προϊστορίας καί ἱστορίας, ὅπου τό πνεῦμα ἐνός Προμηθέως, ἐνός Ὁρφέως, ἐνός Ἡρακλέους, ἐνός Ἡρακλείτου, νά καταυγάσει τόν σημερινό σκοτεινιασμένον πολιτισμόν μας», γράφει χαρακτηριστικά ὁ κ. Λ. Γούσιος καί συνιστᾷ οἰκοδομή ναῶν τῆς λατρείας τῆς Δήμητρας, τοῦ Ἡρακλῆ, τοῦ Διονύσου κ.ά. (Ἐλευθεροτυπία 26.10.1986 καί π. Ἄ. Ἀλεβιζοπούλου, Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 215). Ἐπίσης παρουσιάζεται ἡ τάση δι-

μιουργίας «μυστηριακῶν σχολῶν στό πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς» (αυτόθι, σελ. 214, 215, 216).

Σέ πολλά έντυπα ένθαρύνονται οί ὁπαδοί νά τελοῦν γάμους καί βαπτίσεις κατά τόν παγανιστικό τρόπο: «Οἱ τελετουργίες, ὅπως τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, τοῦ γάμου, τοῦ θανάτου, τῆς ὀνοματοθεσίας κλπ. ἔχουν κοινωνικό χαρακτήρα... Ὅμως τέτοιες τελετές δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά εἶναι θρησκευτικές. Μποροῦν νά πάρουν χαρακτήρα πανηγύρεων μέ πράξεις θγαλμένες ἀπό τό ιστορικό ἀρχετύπο μας καί προσαρμοσμένες στίς νέες συνθήκες. Σ' αὐτό εἴμαστε πάμπλουτοι, ἀρκεῖ ν' ἀνοίξουμε τά μάτια μας... **Σέ κάθε χριστιανική τελετή γάμου βάζεις καί ἕνα καρφί στόν Προμηθέα Δεσμώτη, δηλαδή στήν Ἀρχέγονη φυλή σου**» (ἡ ὑπογράμμιση δική μας) (ἐφημ. Μεγαρικὸς Τύπος. 15.11.95, ἀρθρο «Ἐκκλησία, γιατί;»).

Στό πνεῦμα αὐτό τελέστηκαν ὁ γάμος τοῦ Τρύφωνα Κωστοπούλου, στόν Ὀλυμπο, 1987, τό «βάπτισμα» στόν Ὀλυμπο (τελετή τῆς πυρᾶς, 1998) ἡ «καθιέρωση οἴκου» στό Λιτόχωρο (1996) κλπ.

Στούς τρόπους δραστηριότητος έντάσσονται καί «δελεαστικές» προσφορές, οἱ ὁποῖες στήν πραγματικότητα «περνοῦν» τό πνεῦμα τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπό τούς κανόνες τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἔτσι, σέ νεοπαγανιστικό περιοδικό διαβάζουμε τήν εἶδηση ὅτι «τίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ ἑλληνικοῦ Καρναβαλιοῦ μιά μεγάλη ὁμάδα Ἀθηναίων Διπετῶν ἀνεβήκαμε στόν Τύρναβο γιά νά κοινωνήσουμε τή Διονυσιακή μέθη τῶν ἡμερῶν πού ἐπιβάλλει τό τοπικό ἔθιμο «Μπουρανή», ἤτοι νά πιοῦμε, νά μεθύσουμε καί νά φαλλοπροσκυνήσουμε βεβαίως... ἀνάμεσα στούς ἑκατοντάδες πῆλινους φαλλούς πού στολισμένοι μέ μιά κόκκινη κορδέλλα κι ἕνα κερὶ νά καίει δίπλα τους βρισκόνταν σέ κάθε τραπέζι, στόν τεράστιο φαλλό πού πάνω σέ ἕνα ἄρμα στεκόταν στή μέση τῆς γιορτῆς, ἀδιαφιλονίκητος ἄρχοντας τῆς ἡμέρας, στούς μεθυμένους «γλεντηστές» τοῦ χωριοῦ πού ἐπέβαλλαν τό προσκύνημα καί τό φίλημα τοῦ φαλλοῦ...» (Διπετές, τ.15, Ἐλαφβολιῶν - Μάρτιος 1996 ΜΑΧΧ, σελ. 29). Σέ ἄλλο φυλλάδιο διαφημίζεται ὅτι: «Ἀρχαιολατρική ἐκδρομή εἰς τούς Δελφοὺς» ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Χειμερινοῦ Ἡλιοστασίου διοργάνωσε ἡ «Ἑλληνική Ἐταιρεία Ἀρχαιοφίλων» στίς 22.12.1996.

Μέ τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις ὑλοποιοῦνται οἱ περι καλοῦ καί κακοῦ καί περι ἠθικῆς ἀντι-

λήψεις τῶν νεοειδωλολατρῶν, ὅπως τίς ἐκφράζει ἕνας ἀπό τούς ὁπαδούς σέ συνέντευξή του μέ τίτλο: «Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ὑπάρχουν - Ὀλύμπιος πολυθεϊσμός»:

«**Ὁ πολυθεϊσμός, ἀπελευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπ' ὅποιονδήποτε ἠθικό νόμο** (ὑπογράμμιση δική μας). Βάζει τήν ἠθική του πάνω στή φύση καί πουθενά ἄλλοῦ. Δέν ἔχει τήν έννοια τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ. Ὑπάρχει μόνο ἡ έννοια τοῦ ωραίου καί τοῦ ἀσχημοῦ. Ἄν πᾶς ἐνάντια στή φύση σου, εἶσαι ἀσχημος. Ἄν πᾶς μέ τή φύση σου, εἶσαι ὁμορφος» (Δ. Δελῆς, Ἔνα 5.5.88, σελ.124).

Αὐτό ἀκριβῶς ἐπισημαίνεται καί ἀπό ἀθηναϊκό περιοδικό σέ ἀρθρο του μέ τίτλο «Παγανισμός»: «Ὁ Παγανισμός μπορεῖ νά γίνει συμπαθῆς στόν πολίτη τοῦ 21ου αἰῶνα. Προσφέρει φύση, σέξ καί ἐπικοινωνία» (ὑπότιτλος τοῦ ἀρθρου, 1 Ἀπρ. 1997).

Μέσα ἀπό τρόπους προωθήσεως τῆς νεοπαγανιστικῆς - νεοεποχίτικῆς - διαβρωτικῆς δραστηριότητος τῶν ἐν λόγῳ ὁμάδων έντάσσονται καί μερικά κινήματα καί συμπόσια πού προπαγανδίζουν καί καλλιεργοῦν τόν «ὄλυμπισμό» ὅπως τό σωματεῖο «Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο Ὀλυμπος» (1987). Κλείνω καί αὐτή τήν παράγραφο σημειώνοντας συμπληρωματικά ὅτι οἱ διάφοροι τρόποι ἐπεκτείνονται: **στήν πρόταση δημιουργίας πολιτικοῦ κόμματος**, σέ κινητοποιήσεις «γιά παρέμβαση στή νεοελληνική πραγματικότητα» (Διπετές, τ.13/1985, σελ.16-17), στήν διοργάνωση «PAGAN CEREMONY» σέ κλάμπ τῆς πρωτευούσης, στήν πρόταση «νά δηλώσουμε... ὡς θρήσκευμά μας τήν πίστη στό Δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου...» (Τηλέμαχος Μαργᾶτος, Ἐπενδυτής 10-11.4.93, Ἐπιστροφή στό Μεσαίωνα), στήν κατάργηση τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καί, ὅπως ἤδη ἐσημειώσαμε στό προηγούμενο τεῦχος, στήν καθιέρωση τῆς «καύσεως νεκρῶν».

Μέσα στούς τρόπους δραστηριότητος τῶν νεοειδωλολατρῶν - ἀρχαιολατρῶν κεντρική θέση κατέχει ἡ στάση ἐναντι τοῦ χριστιανισμοῦ γενικῶς καί τῆς Ὀρθοδοξίας εἰδικώτερον. Αὐτή ποικίλει ἀπό ὑπουλη, παραπλανητική καί συμβιβαστική μέχρις έντόνως ἐχθρική καί πολεμική, συνοδευομένη μέ ἀνεπίτρεπτη συμπεριφορά καί φρασεολογία. Σ' αὐτό τό θέμα ὁμως θά ἀναφερθοῦμε στό προσεχές τεῦχος.

(Συνεχίζεται)